

Η ζωή και η ανάσταση.

Καθώς ο Κύριος συνέχιζε την πορεία του,

ήλθε κάποιος από το σπίτι του αρχισυναγώγου και του είπε: Η κόρη σου πέθανε· μην κουράζεις άλλο τον διδάσκαλο. Μπορούμε άραγε να φανταστούμε τι ένιωσε τη φοβερή εκείνη ώρα ο δύστυχος πατέρας; Ο κύριος όμως, μόλις άκουσε την είδηση αυτή, του είπε: Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε, και θα σωθεί η κόρη σου. Όταν έφθασε στο σπίτι του Ιαείρου, αντίκρισε ένα οδυνηρό θέαμα. Έκλαιγαν όλοι και χτυπούσαν τα στήθη τους και τα κεφάλια τους για τη νεκρή. Κι Αυτός τότε τους είπε: Μην κλαίτε· δεν πέθανε, αλλά κοιμάται. Μια εκείνοι Τον περιγελούσαν, διότι ήταν βέβαιοι ότι το κοριτσάκι ήταν νεκρό. Αυτός όμως, αφού τους έβγαλε όλους έξω, άφησε να μείνουν στο δωμάτιο της νεκρής μόνο ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης και οι γονείς του παιδιού. Κι εκείνη τη μοναδική ώρα έπιασε το χέρι του μικρού κοριτσιού και φώναξε: Κόρη, σήκω επάνω! Η στιγμή ήταν συγκλονιστική. Το πρόσωπο της κορούλας ροδίζει, τα δυο μάτια της ζωής και του θανάτου. Οι γονείς κοιτούν εκστατικοί, γεμάτοι ασυγκράτητη χαρά. Κι Εκείνος τους προστάζει να δώσουν στη μικρή φαγητό και να μην πουν σε κανένα το γεγονός.

Γιατί όμως τους έδωσε αυτή την οδηγία; Για να μην ερεθιστεί ο φθόνος των εχθρών του, εξηγούν οι ιεροί ερμηνευτές. Διότι το θαύμα αυτό διαλαλούσε περίτρανα ότι ο Κύριος δεν είναι ένας απλός άνθρωπος, αλλά έχει τη δύναμη να ανασταίνει νεκρούς, να νικά το θάνατο. Αυτή η πραγματικότητα είναι ασύλληπτη. Δεν είναι μία λεπτομέρεια στην Πίστη μας αλλά η μεγαλύτερη αλήθεια. Ο Χριστός είναι ο κύριος της ζωής και του θανάτου. Ανέστησε νεκρούς, αναστήθηκε και ο ίδιος για να μας δείξει ότι είναι ο Νικητής του θανάτου και ο καθαιρέτης του Άδη, η ζωή των απάντων.

Η πίστη αυτή πρέπει να κυριαρχεί διαρκώς στη σκέψη μας, να αλλάξει τη ζωή μας. Δεν έχουμε πλέον το δικαίωμα εμείς να τρέμουμε μπροστά στο θάνατο· να τον φοβόμαστε όπως όλοι όσοι ζουν χωρίς ελπίδα. Δεν είμαστε πλασμένοι για τα λίγα

χρόνια της επίγειας ζωής μας. Ο θάνατος δεν είναι το τέλος μας αλλά η αρχή μιας άλλης, ατελεύτητης ζωής. Η ζωή μας εδώ στη γη είναι ένα μικρό επεισόδιο μπροστά στην αιωνιότητα. Κάποτε θα αναστήσει ο Κύριος κι όλους εμάς. Θα ακούσουμε όλοι μας τη φωνή του να μας καλεί και πάλι στη ζωή, στην αιώνια ζωή. Μη φοβόμαστε τον θάνατο. Η ζωή μας έχει νόημα μόνο επειδή υπάρχει ο Χριστός, που είναι «η ζωή και η ανάστασις ημών». Ας ζούμε λοιπόν με προοπτική αιωνιότητας, προσμένοντας και τη δική μας ανάσταση.

Περιοδικό “Ο Σωτήρ”, τ. 1988

Πηγή: askitikon.eu